

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/26/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119012629
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2119012629.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin porušovanie domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno f) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 02.12.2024, č.k. 6T/39/2019-440, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.12.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Trnava (ďalej aj len ako „okresný súd“) pod č. k. 6T/39/2019-440, dňa 02.12.2024, rozhodol nasledovne:

„Obžalovaný A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v C., trvale bytom D., E. XXXX/XX, sa uznáva za vinného, že

dňa 28. septembra 2017 v čase asi o 08:02 hod. v Hoteli Spectrum v meste Trnava, na ul. Vladimíra Clementisa 13 na recepcii uvedeného hotela predložil k nahliadnutiu recepčnej B. E. služobný preukaz príslušníka Policajného zboru a zisťoval od nej informácie o ubytovaní F. B., nar. XX. XXXX XXXX, ktorá sa s ním niekoľko dní pred tým rozišla, čím u B. E. navodil dojem služobného dôvodu, hoci tomu tak nebolo a na základe toho následne B. E. vydala A. B. čipovú kartu určenú na odomknutie hotelovej izby Premium 109 nachádzajúcej sa na prvom poschodí tohto hotela, ktorú mala v tom čase v oprávnenom užívaní a riadne zaplatenú F. B., nar. XX. XXXX XXXX, pričom A. B. využíjúc omyl B. E. čipovú kartu prevzal, následne vyšiel na 1. poschodie hotela a bez zákonného oprávnenia a súhlasu oprávnenej osoby otvoril dvere izby Premium 109, vošiel do priestorov tejto izby, v ktorej v tom čase spal B. G., tohto zobudil a po vzájomnej konverzácii po približne 15 minútach odišiel a s vopred zbalenými osobnými vecami F. B.,

teda

neoprávnene vnikol do obydlia iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania – lstou,

čím spáchal

prečin porušovanie domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len Trestný zákon) s poukazom na § 138 písmeno f) Trestného zákona.

Zato sa mu ukladá:

Podľa § 194 odsek 2 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len Trestný zákon) s prihliadnutím na § 36 písmeno j), § 38 odsek 2, § 56 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 1.200,- (tisícdvisto) eur.

Podľa § 57 odsek 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona sa obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.“

2. Obžalovaný podal odvolanie čo do výroku o vine a výroku o treste, ako aj čo do konania, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo a odôvodnil ho prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne (citácia):

„I. V trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 6T/39/2019, obžalovaný A. B. prostredníctvom svojho obhajcu odôvodňujem odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 2.12.2024, sp. zn. 6T/39/2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktoré som podal bezprostredne po vyhlásení rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní v rozsahu proti výroku o vine, proti výroku o treste, aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, pretože napadnutý rozsudok v celom rozsahu považujem za nesprávny. Napadnutému rozsudku predchádzali podstatné chyby konania, rozsudok je založený na nesprávne zistenom skutkovom stave, vykonané dôkazy boli získané nezákonne, v konaní bolo závažným spôsobom porušené právo na obhajobu a napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona.

II. Čo sa týka okolnosti preukázania sa služobným preukazom príslušníka PZ na recepcii Hotela Spectrum a následného získania karty na vstup do hotelovej izby, napadnutý rozsudok nekorešponduje s tým, čo sa skutočne stalo. Svedkyňa E. pôvodne ani nevedela, aký preukaz som jej ukázal a kartu mi vystavila automaticky. To, že som jej ukázal preukaz príslušníka PZ, mala zistiť až potom, čo jej bol prehratý kamerový záznam na inšpekcii PZ. V čase kedy som jej ukázal preukaz príslušníka PZ, sme sa nenachádzali v situácii, že by som od svedkyne E. niečo autoritatívne vynucoval.

Svedkyňa E. som neuviedol žiadny služobný dôvod ako eventuálnu zámienku na zistenie kde je ubytovaná F. B. a táto mi kartu od izby vystavila bez toho, aby som ju o to žiadal.

Skutková veta napadnutého rozsudku v časti, kde sa mi dáva za vinu navodenie služobného dôvodu pri predložení služobného preukazu príslušníka PZ a teda lešť použitá na vydanie čipovej karty od izby F. B., je v rozpore s vykonaným dokazovaním a v rozpore so skutočným stavom.

V tejto súvislosti je nedôvodné použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona. Svedkyňa E. som neuviedol do žiadneho omylu, pretože som jej neuvádzal žiadny dôvod (ani služobný, ani civilný) prečo chcem vedieť kde je ubytovaná F. B. a nežiadal som ju ani o vystavenie karty na odomknutie dverí.

Tvrdenie o tom, že som nevedel, na ktorom hoteli je poškodená ubytovaná a že som miesto jej ubytovania zistil podľa vlastnej úvahy nie je pravdivé. Na hlavnom pojednávaní dňa 2.1.2020 som k tej to okolnosti vypovedal a uviedol som, že poškodená mi sama povedala o tom, že je ubytovaná v Hoteli Spectrum. Toto som uvádzal vo všetkých výpovediach, ktoré sa nachádzajú v spise (pozn. vo výpovedi obvineného a aj pred vznesením obvinenia vo výpovedi svedka). Preto úvaha o tom, že ak by ma poškodená chcela pri sebe, povedala by mi kde býva, nie sú pravdivé. Keďže som za ňou prišiel do Hotela Spectrum, musel som vedieť že tam bola ubytovaná.

Úvaha o tom, že ak mala poškodená na izbe G., nevolala by zároveň mňa, vychádza z popierania preukázaných skutočností. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že B. zavolať G. na hotel až potom, čo som jej v deň pred skutkom odpísal, že teraz nemôžem prísť, lebo mám doma syna. Poškodená potvrdila, V, mala obdobie, kedy udržiavala intímny pomer so mnou a zároveň aj so G.. Keďže som nemohol večer pred dňom skutku prísť na hotel ja a oznámil som to poškodenej SMS-kou, zavolať na hotel G., ktorý prišiel a na izbe prespal.

Ja som zároveň nevedel o tom, že na izbe sa bude G. nachádzať. Tento svedok nebol na hoteli riadne prihlásený a ani poškodená mi neuviedla, že by tam mal byť.

Vo vzťahu k svedkovi G. som sa stíhaného trestného činu dopustiť nemohol. Na izbe sa nachádzal bez prihlásenia a pravdepodobne neoprávnene z hľadiska prevádzkových pravidiel hotela. Nejednalo sa o jeho „domovú slobodu“, teda nemohol som ju porušiť a nemá procesné postavenie poškodeného.

Súd v napadnutom rozsudku uvádza, že nepovažuje za vierohodné moje tvrdenie o tom, že som mal o poškodenú starosť. Podľa súdu som mal požiadať recepcnú aby sa pokúsila poškodenú zobudiť alebo kontaktovať.

B. mi deň pred skutkom vo večerných hodinách písala správy v znení „chcem ťa mať pri sebe“ a podobne. Tieto správy som vyhodnotil tak, že poškodená chce, aby som za ňou prišiel na hotel v ktorom je ubytovaná. Sama mi uvádzala že ma chce mať pri sebe, teda sama vytvorila u mňa dojem, že za ňou mám prísť na hotel. Večer som však nemohol.

Keď mi na druhý deň ráno v deň skutku nedvíhala mobil, mal som o ňu obavy, nevedel som čo sa deje a práve preto som za ňou prišiel do hotela Spectrum. Žiadny iný dôvod som nemal a žiadny iný dôvod prečo som za ňou išiel ani zistený nebol. Recepčná so mnou na izbu nešla, hoci mohla ona sama trvať na tom, že pôjde so mnou. Ja sa neviem vyjadriť k tomu, prečo mi recepčná automaticky bez požiadania vystavila kartu od dverí B. izby a prečo tam so mnou nešla. Domnievam sa však, že recepčná konala

tak ako konala nie preto, že som jej mal predložiť služobný preukaz príslušníka PZ, ale preto že aj ona sama vyhodnotila situáciu ako moju obavu o poškodenú.

Vstup do izby F. B. som nepovažoval za protiprávne konanie. Konal som pod vplyvom informácie od poškodenej, že ma chce mať pri sebe a pod vplyvom obáv prečo mi nezdvíha telefón, domnieval som sa, že do hotelovej izby vstupujem oprávnené na základe jej predchádzajúceho pozvania k sebe. Nekonal som v úmysle porušovať domovú slobodu poškodenej, v mojom konaní absentuje úmyselné zavinenie a preto skutok, ktorého som sa dopustil nie je trestným činom.

Namietam aj procesné okolnosti tohto trestného stíhania, ktoré je od začiatku založené na nezákonne získavaných dôkazoch.

Z operatívneho preverovacieho spisu, ktorého časť je súčasťou spisového materiálu chýbajú prvé tri listy, ktoré by mali mať čísla: SKIS-IS-BPKOK-68-1-2017-OPČ, SKIS-IS-BPKOK-68-2-2017-OPČ, SKIS-IS-BPKOK-68-3-2017-OPČ, pričom práve na týchto listoch operatívneho spisu sa nachádza prvotná informácia o tom, že malo dôjsť ku skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania. Zdrojom prvotnej informácie o skutku, je odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky realizované v rámci trestného stíhania B. G. v jeho drogovej trestnej veci vtedy vedenej na NAKA, za ktorú je teraz odsúdený. V uvedenom odpočúvaní mal byť zachytený telefonický hovor medzi G. a B. zo dňa 28.9.2017, v ktorom G. oznamuje B., že na izbe bol obžalovaný B.. Táto skutočnosť je v súlade s výpoveďami poškodenej aj G., ktorí potvrdzujú existenciu telefonického hovoru. Je v súlade s časovým vymedzením G. skutku (pozn. uviedol že bol stíhaný za skutok vymedzený od začiatku roka 2017 do novembra 2017) a je v súlade aj s jeho tvrdením o tom, že v rámci zadržania 27.11.2017 ho aj k tomuto vyťažoval policajt C., ktorý ako operatívny pracovník NAKA pracoval na G. trestnej veci.

Tvrdenie uvedené v napadnutom rozsudku, že sám G. pri vyťažovaní popísal skutok za ktorý som stíhaný je pravdivé, ale pre uplatnenie tejto mojej námietky irelevantné, pretože ako prvý sa o skutku dozvedel policajt NAKA C. z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky telefónu G., keď počul hovor uskutočnený dňa 28.9.2017 medzi G. a B. o tom, že na izbe v hoteli „bol B.“. Až následne C. po zadržaní vyťažoval G. k tomuto telefonátu. Poukaz na operatívny záznam z vyťažovania osoby G. zo dňa 5.12.2017 s touto námietkou nesúvisí, pretože v tomto zázname sa už jednalo o následné vyťažovanie G. na inšpekcii MV SR v tejto mojej trestnej veci potom, čo policajt C. z NAKA túto vec inšpekcii oznámil ako svoj poznatok. Keďže odpočúvanie G. bolo vykonané v inej trestnej veci, v zmysle § 115 ods. 7 Trestného poriadku, neboli splnené podmienky na použitie tohto záznamu v mojej trestnej veci a preto už prvotná informácia o skutku je zistená nezákonne v rozpore s týmto ustanovením. Moje trestné stíhanie je od začiatku založené na dôkazoch získaných nezákonne.

Toto moje tvrdenie o nezákonnom dokazovaní som opakovane navrhol dokazovať vyžiadaním listín z operatívneho preverovacieho spisu, vedeného na Úrade inšpekčnej služby MV SR pod SKIS-IS-BPKOK-68/2017-OPČ, listiny, ktoré majú čísla: SKIS-IS-BPKOK-68-1/2017-OPČ, SKIS-IS-BPKOK-68-2/2017-OPČ, SKIS-IS-BPKOK-68-3/2017-OPČ.

Výsluch svedka - operatívneho pracovníka Inšpekcie MV SR H. I. som navrhol a bol vykonaný za účelom zistenia tejto prvotnej informácie o skutku, no svedok na podstatné otázky odmietal odpovedať.

Porušenie práva na obhajobu v tejto súvislosti spočíva v tom, že súd toto jednoducho vykonateľné dokazovanie (v zmysle vyžiadania presne identifikovaných listín od identifikovaného subjektu s následným prečítaním na hlavnom pojednávaní) nevykonal a neumožnil mi tým dokázať mnou tvrdenú skutočnosť, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie.

V tejto súvislosti som v návrhoch na vykonanie dokazovania zo dňa 24.1.2023 navrhol pripojiť trestný spis ods. B. G., vedený na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 9Tk/4/2018, umožniť obhajobe nazeranie do tohto spisu a následne čítať príslušnú časť spisu podľa návrhu obhajoby. Tento návrh som odôvodnil tým, že v uvedenom spise by sa mali nachádzať záznamy telekomunikačnej prevádzky z odposluchov B. G. realizované v čase, ktorý korešponduje s časom skutku v našej veci. Tento návrh mi bol zamietnutý, teda nebolo mi umožnené mnou tvrdenú skutočnosť dokazovať.

Pokiaľ ide o argumentáciu týkajúcu sa zabezpečenia kamerových záznamov z hotela Spectrum, ktoré boli jedným z dôkazov v tomto trestnom stíhaní, zotrvávam na námietke, že tieto neboli zabezpečené zákonným spôsobom. Súd sa touto námietkou v napadnutom rozsudku zaoberal a neuznal ju z dôvodu, že zápisnica o vydaní veci zo dňa 27.3.2018 mala konvalidovať vadný postup pri prvotnom zabezpečení kamerových záznamov zo dňa 15.1.2018. Takéto hodnotenie považujem za nesprávne.

Zo záznamu z operatívnej previerky z 15.1.2018 vypracovaného svedkom I. vyplýva, že vykonal previerku v hoteli Spektrum, pri ktorej bol na 5 ks DVD nosičov zabezpečený kamerový záznam z dní 26.9.2017 až 28.9.2017. V následnom úradnom zázname z 8.2.2018 vykonal vyšetrovateľ z DVD nosičov zaistených dňa 15.1.2018 analýzu, v rámci ktorej popisuje čo sa na záznamoch nachádza. Je teda úplne zrejmé, že policajti z inšpekčnej služby mali k dispozícii 5 ks DVD nosičov s kamerovými

záznamami najneskôr dňa 15.1.2018. Keďže trestné stíhanie vo veci bolo začaté uznesením zo dňa 12.2.2018, DVD nosiče s kamerovými záznamami boli získané mimo trestného stíhania.

Zápisnica o vydaní vecí z 27.3.2018, podľa ktorej mal svedok J. K. vydať tých istých 5 ks DVD nosičov z rovnakého obdobia a z rovnakých priestorov, je fiktívnym úkonom, ku ktorému reálne nedošlo. Účelom tejto zápisnice je konvalidovať predošlý nedostatok, t.j., že kamerové záznamy boli zabezpečené mimo trestného stíhania a nie sú použiteľné. Následne vyšetrovateľ A. prekopíroval analýzu záznamov zaistených 15.1.2018 a na analýze zmenil dátum jej vypracovania na 27.3.2018, aby to sedelo so zápisnicou o vydaní vecí. Zabudol však zo spisu vybrať predošlé operatívne záznamy a predošlú analýzu, z ktorých vyplýva, že tieto jeho úkony po začatí trestného stíhania sú len fiktívne.

Zápisnica o vydaní vecí tak ako každá zápisnica, sa spisuje priamo pri uskutočnení úkonu v trestnom konaní. Nemôže byť spísaná vo vzťahu k veci, ktorú už policajti zabezpečili pred začatím trestného stíhania približne dva a pol mesiaca pred spísaním tejto zápisnice. Z hľadiska obsahu tejto konkrétnej zápisnice o vydaní vecí zo dňa 27.03.2018 je úplne evidentné, že J. K. dňa 27.03.2018 nevydal žiadne kamerové záznamy, pretože inšpekcia ich mala už od 15.01.2018.

Práve tieto kamerové záznamy poskytli vo vizuálnej rovine dôkaz o tom, že skutok sa mal stať, že poškodená ráno odchádzala z hotela, že v deň skutku som do hotela Spektrum prišiel, ukázal som recepcnej nejaký preukaz a vyšiel som na 1. poschodie, pričom neskôr som z hotela odišiel. Vzhľadom k tomu, že 5ks DVD nosičov s kamerovými záznamami bolo získaných mimo trestného stíhania, nezákonným spôsobom, nemožno ich použiť ako dôkaz v trestnom stíhaní proti mojej osobe. Považujem za dostatočne preukázané, že vydanie vecí – DVD nosičov bol len fiktívny úkon, ktorý sa reálne neuskutočnil.

Podľa § 17 ods. 7 zákona č. 122/2013 Z. z. o „Ak záznam vyhotovený podľa § 15 ods. 7 nie je využitý na účely trestného konania alebo konania o priestupkoch, je ten, kto ho vyhotovil, povinný ho zlikvidovať najneskôr v lehote 15 dní odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom bol záznam vyhotovený, ak osobitný zákon neustanovuje inak.“

Podľa § 15 ods. 7 zákona č. 122/2013 Z. z., „Priestor prístupný verejnosti možno monitorovať len na účely ochrany verejného poriadku a bezpečnosti, odhaľovania kriminality, narušenia bezpečnosti štátu, ochrany majetku alebo zdravia, a to len vtedy, ak je priestor zreteľne označený ako monitorovaný; monitorovaný priestor je prevádzkovateľ povinný zreteľne označiť bez ohľadu na to, či sa snímaný obraz alebo zvuk zaznamenáva na nosič informácií. Označenie monitorovaného priestoru sa nevyžaduje, ak tak ustanovuje osobitný zákon. Vyhotovený záznam možno využiť len na účely trestného konania alebo konania o priestupkoch, ak osobitný zákon neustanovuje inak.“

V zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení, mal prevádzkovateľ kamerového systému, t.j. Hotel Spektrum zlikvidovať kamerové záznamy zo dňa skutku 28.9.2017 už do dňa 13.10.2017. Ak tak neurobil, porušil zákon o ochrane osobných údajov v ustanoveniach § 17 ods. 7 a § 15 ods. 7 tohto zákona. Je potom zrejmé, už v čase prvotného zaistenia kamerových záznamov dňa 15.1.2018, sa jednalo o nezákonný dôkaz aj z tohto dôvodu.

Z uvedených dôvodov tvrdím, že už od získania prvotnej informácie o skutku, vrátane zabezpečenia kamerových záznamov, sa jedná o dôkazy, ktoré neboli získané zákonným spôsobom a teda v zmysle § 119 ods. 2, ods. 4 Trestného poriadku ich nemožno proti mne použiť. Od nich sa následne odvíjali ďalšie dôkazy, ktoré trpia rovnakou vadou nezákonnosti. Za týchto okolností potom neexistujú zákonne získané dôkazy o tom, že došlo ku skutku, ktorý je predmetom obžaloby.

III. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby odvolací súd rozhodol o mojom odvolaní tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zruší v celom rozsahu vo výroku o vine a vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a rozhodne podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku tak, že vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

3. Krajský súd v Trnave (ďalej aj len ako „krajský súd“) ako odvolací súd rozhodoval o odvolaní na verejnom zasadnutí, ktoré vykonal za prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora. Prokurátor považuje odvolanie obžalovaného za nedôvodné, a preto ho navrhuje podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť. Obhajca obžalovaného poukázal na dôvody odvolania, ktoré uviedol písomne a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

2) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezametne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

5. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a výroku o treste. Proti týmto výrokom je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

6. V prvom rade treba uviesť, že vo veci už raz rozhodol súd prvého stupňa, a to rozsudkom č. k. 6T/39/2019-338 zo dňa 27.02.2020, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm.

b) Trestného poriadku. Na podklade odvolania prokurátora bol tento rozsudok uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/50/2020-352 zo dňa 03.12.2020 zrušený podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a vec bola vrátená okresnému súdu podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Vo svojom rozhodnutí uviedol nasledovné (citácia):

„Krajský súd konštatuje, že okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa formálnych znakov prečinu porušovania domovej slobody.

Aj podľa názoru krajského súdu bolo z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom. Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje. Súd prvého stupňa sa správne vysporiadal aj s obranou obžalovaného, súvisiacou s nezákonnosťou dokazovania, neoprávnenosťou a nezákonnosťou trestného stíhania, nepoužiteľnosťou kamerových záznamov.

Prokurátor však v podanom odvolaní namieta skutočnosť, že okresný súd nesprávne vyhodnotil, či bol alebo nebol naplnený princíp ultima ratio pre absenciu materiálneho korektívu.

Tu treba jednoznačne poukázať na to, že súd prvého stupňa sa touto otázkou síce zaoberal, avšak krajský súd sa s právnymi závermi okresného súdu nestotožňuje. Okresný súd splnil svoju povinnosť obligatórne zvažovať závažnosť prečinu, túto materiálnu stránku trestného činu (prečinu) však nesprávne vyhodnotil.

Prokurátor správne poukázal na skutočnosti, ktoré nepodporujú závery okresného súdu o špecifikách prejednávaneho prípadu. Krajský súd odkazuje na odôvodnenie odvolania prokurátora, kde tento vyvodil z vykonaného dokazovania správny záver, že sám obžalovaný bez akéhokoľvek vyzvania sa preukázal služobným preukazom príslušníka PZ a využíjúc tento svoj autoritatívny status následne aj konal spôsobom odporujúcim zákonu.

Krajský súd plne akceptoval aj tú časť odvolania okresného prokurátora, kde poukazuje na to, že práve závažnosť konania obžalovaného so zreteľom na všetky významné skutočnosti je zvýraznená „statusom“ obžalovaného, ktorý ako dlhoročný príslušník policajného zboru SR má mať a vyvoditeľne má vyššie právne povedomie, v dôsledku čoho každé jeho prípadné protiprávne konanie je potrebné posudzovať prísnejšie už len z dôvodu statusu obžalovaného. V danom prípade, práve s ohľadom na všetky aspekty zisteného skutkového stavu, treba v súlade s názorom prokurátora konštatovať, že práve závažnosť konania obžalovaného zjavne presahuje mieru závažnosti „nepatrná“ v zmysle hodnotiacich kritérií podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona.

Pokiaľ okresný súd argumentuje, že nemožno vylúčiť ani starosť a záujem obžalovaného o poškodenú (podmienené ich vzájomnou komunikáciou pred skutkom), keďže poškodená mala vypnutý telefón, potom takýto argument, práve s ohľadom na už vyššie spomínaný status obžalovaného ako príslušníka PZ, neobstojí. Tento si musel byť vedomý následkov svojho konania, keď zneužil poskytnutú kartu od izby. Pričom však túto kartu nezískal v snahe pomôcť poškodenej, o ktorú mal mať obavy, ale získal ju predložením služobného preukazu v snahe získať informácie o tom, či je tam ubytovaná. Obžalovanému nič nebránilo, v obavách o poškodenú, predniesť tieto obavy na recepcii hotela a požiadať o preverenie, či je poškodená v poriadku, ak mala vypnutý mobilný telefón, respektíve preverenie, či je tam poškodená vôbec ubytovaná, pričom následne by bolo na vyhodnotení recepčnej, či je alebo nie je možné takúto informáciu určitej osobe poskytnúť. Sám okresný súd prišiel k záveru, že obžalovaný po formálnej stránke spáchal trestný čin, dokonca závažnejším spôsobom konania, keď použil lešť využitím omylu. Nemôže potom tvrdiť, že len využil omyl recepčnej ktorá mu vydala kartu, keď ju sám predtým úmyselne uviedol do omylu navodením dojmu služobného dôvodu a to predložením služobného preukazu. Okresný súd argumentoval vrámci vyhodnocovania tzv. materiálneho korektívu aj hodnotením osoby obžalovaného, a to poukazovaním na to, že viedol riadny život a je kladne pracovne hodnotený. Na tomto mieste je potrebné dodať, že kritériá závažnosti prečinu sa netýkajú všetkých obligatórných znakov skutkovej podstaty trestného činu, pričom pokiaľ ide o subjekt trestného činu, vzhľadom na rovnosť všetkých pred zákonom, nie je možné toto kritérium uplatniť s výnimkou niektorých okolností týkajúcich sa osoby a vyjadrených v poľahčujúcich okolnostiach. Okolnosť vedenia riadneho života a kladného pracovného hodnotenia nemožno posudzovať izolovane mimo rámec iných hľadísk zhodnocovania závažnosti prečinu. V kontexte vyššie uvedeného nevyhodnocuje krajský súd význam tejto poľahčujúcej okolnosti takým spôsobom, že by tento znížil stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť, teda závažnosť prečinu.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v celom rozsahu akceptoval odvolanie okresného prokurátora, vytknúc okresnému súdu vyššieuvedené chyby pri hodnotení dôkazov, resp. pri vyvodení záveru o naplnení materiálneho znaku prečinu porušovania domovej slobody. Po vrátení veci tak bude úlohou súdu prvého stupňa nanovo posúdiť materiálny znak spáchaného prečinu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona. Bude sa musieť zároveň dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť a tak aby skutkové zistenia súdu prvého stupňa nevzbudzovali pochybnosti o svojej správnosti. Dôkazy bude musieť náležite v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku jednotlivito aj vzájomne vyhodnotiť a dospieť k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré budú plne zodpovedať výsledkom vykonaného dokazovania. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v celom rozsahu akceptoval odvolanie okresného prokurátora, vytknúc okresnému súdu vyššieuvedené chyby pri hodnotení dôkazov, a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

7. Po vrátení veci prvostupňový súd nariadil hlavné pojednávanie a vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

8. Napadnutý rozsudok prvostupňový súd odôvodnil tým, že (citácia):

„V konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní, vyhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivito aj vo vzájomnom súhrne mal súd bez pochybností za preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a tento skutok spáchal obžalovaný A. B..“

Z výpovede obžalovaného vyplynulo, že v deň skutku po príchode do hotela Spectrum vybral z vrečka služobný preukaz, ktorý ukázal pracovníčke recepcie a pýtal sa, či je u nich ubytovaná F. B.. Obžalovaný uviedol aj to, že v dôsledku takéhoto konania mu recepčná vydala kartu od izby, kde bola B. ubytovaná.

Výpoveď obžalovaného o spôsobe, akým sa dostal k čipovej karte priamo korešponduje s výpoveďou svedkyne E., ktorá uviedla, že v deň skutku ráno medzi 7:00 a 8:00 hodinou prišiel do hotela nejaký pán, ktorý sa jej preukázal služobným preukazom, že je policajt a pýtal sa na nejakú pani. Ona mu potvrdila, že tá pani je v hoteli ubytovaná a vydala mu kartu od jej izby. Svedkyňa doplnila, že sú tak zaškolení, že ak sa polícia pýta na nejakého z hostí, automaticky sa polícii vystavuje karta od izby, ako to bolo aj v tejto veci. Pravdivosť výpovede obžalovaného a svedkyne hodnoverne dopĺňa kamerový záznam z hotela, z ktorého je evidentné, že obžalovaný sa recepcnej preukázal služobným preukazom, vydanú kartu prevzal a odišiel smerom k výťahu.

Týmto spôsobom získanú kartu obžalovaný následne na vstup do izby aj použil, kde po vstupe zobudil tam spiaceho B. G., predstierajúc policajnú akciu uskutočnil dva telefonické hovory, a následne odišiel preč s osobnými vecami poškodenej. Výpoveď svedka G. je v tomto smere súladná s výpoveďou obžalovaného, a v parciálnej časti doplnená zvukovým záznamom REDAT na linku tiesňového volania polície, kedy obžalovaný v prvom hovore žiada vyslanie hliadky, a následne v druhom hovore, uvedomujúc si zrejme protiprávnosť uskutočneného konania uvádza, že hliadka sa volať nemusí.

Tvrdenie obžalovaného, že mal o poškodenú starosť, súd nepovažuje za vierohodné, keďže v takom prípade by bol logickým postup, kedy by obžalovaný - po nemožnosti telefonického spojenia, keďže poškodená potvrdila, že telefón mala skutočne vypnutý – mal požiadať recepcnú, aby sa minimálne pokúsila poškodenú kontaktovať, prípadne zobudiť.

Tvrdenie obžalovaného, že správy od poškodenej večer pred skutkom chápal tým spôsobom, že chcela, aby k nej v ten večer prišiel, nepovažuje súd za spôsobilé vylúčiť zodpovednosť za žalované konanie. Aj keď poškodená priznala, že písala obžalovanému niečo v tom zmysle, že by chcela, aby boli spolu, na hlavnom pojednávaní poprela, že by mu oznámila konkrétny hotel, v ktorom sa nachádza. Obžalovaný a poškodená sa zhodli v tom, že obžalovaný uviedol, že má v ten večer doma syna, a teda prísť by aj tak nemohol, poškodená teda jeho návštevu neočakávala. Z výpovede obžalovaného a poškodenej ďalej vyplynulo, že poškodená neoznačila s určitosťou miesto svojho aktuálneho pobytu, a neuviedla ho ani dodatočne, pričom sám obžalovaný uviedol, že hotel identifikoval na základe vlastnej úvahy. Uvedené skutočnosti podľa súdu svedčia pre jednoznačný záver, že poškodená k sebe obžalovaného v predchádzajúci večer nepozvala, ani nasledujúce ráno, ani ho neočakávala, a to aj s prihliadnutím na neskôr vyplynúvšiu pánsku spoločnosť, ktorá pozvanie obžalovaného bez rozumných pochybností skôr vylučuje.

V podstatnej časti bola obhajoba obžalovaného založená na tvrdení, že celé dokazovanie v prípravnom konaní je potrebné považovať za nezákonné, pretože vzniklo nelegálnym použitím záznamov o telekomunikačnej prevádzke z inej trestnej veci, s čím sa súd nestotožnil.

Súd odmietol vykonanie dôkazu vyžiadaním príslušného vyšetrovacieho spisu inšpekcie, ako aj súdneho spisu B. G., a to ako dôkazu nadbytočného, ktorý nemá podstatný význam pre rozhodnutie v tejto veci. Svedok G. pri výsluchu na hlavnom pojednávaní výslovne uviedol, že informáciu o konaní obžalovaného uviedol príslušníkovi on sám, a to niekedy v novembri 2017, a uvedené je zrejme aj z operatívneho záznamu z vyťažovania osoby z 5. decembra 2017, číslo SKIS-IS-BPKOK-68-5/2017-OPČ (v spise č. I. 2), ktorý záznam bol na hlavnom pojednávaní oboznámený. Tiež realizačný návrh z 5. februára 2018, číslo SKIS-IS-BPKOK-68-5/2017-OPČ (v spise č. I. 1) v odôvodnení uvádza, že prvotná kriminálna informácia vyplynula z vyťažovania B. G., a uvedené nepriamo potvrdila aj poškodená B., ktorá vypovedala, že ona vo veci trestné oznámenie nepodávala, avšak od G. vie, že tento o celej udalosti povedal polícii, keď bol zadržaný v inej trestnej veci.

Pokiaľ obhajca namieta nezákonnosť zaistenia kamerových záznamov, ktoré v zmysle úradného záznamu (č. I. 10) boli zabezpečené do spisu inšpekčnej služby ešte pred začatím trestného konania, tak ani s touto námietkou sa súd nestotožňuje. Ak Trestný poriadok v ustanovení § 196 odsek 2 upravuje možnosť doplnenia trestného oznámenia, bolo by nelogické, aby orgány činné v trestnom konaní nemohli vykonať obdobné šetrenie na potrebu preverenia kriminálnej informácie, ktorá zakladá povinnosť začať trestné stíhanie z úradnej povinnosti.

Realizačný návrh na začatie trestného stíhania, ako aj operatívny záznam vypracoval H. I. ako operatívny príslušník inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a to dňa 5. februára 2018. Tento svedok pred súdom odmietol uviesť zdroj prvotnej informácie o skutku. Ak obhajca poukazuje na úradný záznam z 8. februára 2018, už pod ČVS:SKIS-9/BKOK-V-2018 (č. I. 16), teda zo spisu inšpekčnej služby (v rámci ktorého bolo aj následne začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie), že tento deň bola vykonaná analýza 5ks DVD nosičov zabezpečených dňa 15. januára 2018 pracovníkmi operatívneho úseku, teda orgány činné v trestnom konaní vykonali šetrenie obdobné ako v ustanovení § 196 odsek 2 Trestného poriadku, a v rámci neho zabezpečili kamerové záznamy, ktoré kriminálnu informáciu (získanú už v novembri 2017) verifikovali, tak takýto ich postup nemožno

označiť za nezákonný. Je ale zrejmé, že o takomto vydaní kamerových záznamov pred začatím trestného stíhania nebola spísaná žiadna zápisnica, resp. táto zápisnica nebola do spisu založená, ktorý nedostatok bol konvalidovaný dňa 27. marca 2018, kedy boli identické kamerové záznamy dobrovoľne vydané IT pracovníkom hotela K..

Vykonaným dokazovaním mal súd jednoznačne preukázané, že A. B. sa dňa 28. septembra 2017 ráno v čase asi o 8:02 hod. preukázal recepčnej hotela služobným preukazom príslušníka policajného zboru, pričom zisťoval, či je v hoteli ubytovaná poškodená F. B.. Predložením služobného preukazu obžalovaný bez pochybností navodil u recepčnej hotela dojem služobného zákroku, teda využil jej omyl, ktorý sám vyvolal, na čo mu recepčná sama bez ďalšieho vydala čipovú kartu od konkrétnej izby, ktorú obžalovaný prevzal a bez zákonného oprávnenia a súhlasu oprávnenej osoby vstúpil do hotelovej izby, kde v tom čase spal B. G.. Obžalovaný neoprávnene (bez zákonného dôvodu a bez súhlasu oprávnenej osoby) vnikol do obydľia iného, a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - ľst'ou - s využitím omylu, ktorý sám u zodpovednej pracovníčky vyvolal tým, že legitimovaním sa služobným preukazom policajta navodil mylne dojem služobného dôvodu. Tým, že obžalovaný bez súhlasu poškodenej B. vošiel do priestoru slúžiaceho na bývanie, zasiahol úmyselne do jej domovej slobody.

Popísaným konaním obžalovaný ako zodpovedný subjekt naplnil všetky zákonné znaky prečinu porušovanie domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, kedy bez zákonného dôvodu a súhlasu oprávnenej osoby, teda neoprávnene, vnikol do obydľia iného, a skutok spáchal závažnejším spôsobom konania - ľst'ou s využitím omylu, ktorý vyvolal u pracovníčky recepcie tým, že sa legitimoval ako policajt. Konal v priamom úmysle, teda chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem ním chránený.

Obžalovaný sa sám bez akéhokoľvek vyzvania preukázal na recepcii hotela služobným preukazom, čím využil status povolania majúceho veľký vplyv na občiansku dôveru v právny systém a spravodlivosť, a ktorého prvoradou úlohou je dodržiavať a vynucovať zákon. Pod zásterkou plnenia služobných povinností nielenže získal informácie o ubytovaní konkrétnej osoby, ale aj prístupovú kartu od jej izby, pričom následne, sledujúc výlučne súkromný záujem vykonal neoprávnený vstup do hotelovej izby. V nadväznosti súd vyhodnocoval aj materiálny znak, pričom s prihliadnutím na:

- spôsob vykonania činu (legitimovanie sa služobným preukazom pracovníčke hotela, a to bez predchádzajúceho vyzvania),
- jeho následok (ktorý bol v danom prípade poruchový – neoprávnený vstup do obydľia, kde spala ďalšia osoba),
- okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (využitie autoritatívneho statusu dlhoročného príslušníka policajného zboru, a to s vedomím a očakávaním nižšej obtiažnosti získania prístupu na cudziu hotelovú izbu),
- mieru zavinenia (priamy úmysel) a
- pohnútku páchatel'a (sledoval súkromný záujem vo vzťahu k osobe, s ktorou predtým udržiaval intímny pomer),

dospel k záveru, že závažnosť konania obžalovaného bola jednoznačne vyššia ako nepatrná.

Trestnosť činu súd posúdil a trest uložil podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len Trestný zákon), nakoľko ide o zákon, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd vychádzal z ustanovení § 33a a 34 Trestného zákona, pričom prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

Podľa § 33a odsek 3 Trestného zákona, tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a.

Z dokazovania k osobe obžalovaného vyplynulo, že je zamestnaný ako príslušník policajného zboru a má jednu vyživovaciu povinnosť. V registri trestov nemá záznam a v registri priestupkov evidované len jedno protiprávne konanie na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktoré možno označiť za ojedinelé. Pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. V rámci výkonu služobných povinností, a v rámci osobných a charakterových vlastností ho nadriadený príslušník hodnotil ako človeka spravodlivého, čestného a ochotného pomôcť.

Príslušník polície však musí byť spôsobilý dodržiavať nielen právne, ale aj etické (a iné spoločenské) normy, a musí citlivo zvažovať použitie nástrojov, ktoré má k dispozícii v priamej súvislosti so svojím

povolaním, v čom obžalovaný ako človek jednorazovo zlyhal, a preto jeho konanie je potrebné sankcionovať. S poukazom na povahu spáchaného prečinu, okolnosti prípadu a pomery páchatela dospel súd k záveru, že u obžalovaného možno účel dosiahnuť aj uložením peňažného trestu, a to ako trestu samostatného, a pri jeho výmere prihliadol aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výmere 1.200,- eur (s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov), ktorý trest považuje za zákonný a spravodlivý.“

9. Tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený v poradí prvý rozsudok prvostupňového súdu, odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo bez dôvodných pochybností preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba.

10. Na rozdiel od v poradí prvého rozsudku napadnutým rozhodnutím prvostupňový súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 (ďalej len Trestný zákon) s poukazom na § 138 písmeno f) Trestného zákona. Prvostupňový súd konštatoval, že „obžalovaný ako zodpovedný subjekt naplnil všetky zákonné znaky prečinu porušovanie domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, kedy bez zákonného dôvodu a súhlasu oprávnenej osoby, teda neoprávnene, vnikol do obydlia iného, a skutok spáchal závažnejším spôsobom konania - ľstvou s využitím omylu, ktorý vyvolal u pracovníčky recepcie tým, že sa legitimoval ako policajt. Konal v priamom úmysle, teda chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem ním chránený.“

11. Obžalovaný v podanom odvolaní namietal v rovnakom rozsahu ako pri podanom odvolaní voči v poradí prvému rozsudku, že skutok nespáchal, že sa prvostupňovému súdu nepodarilo preukázať, že by navodil služobný dôvod pri predložení služobného preukazu príslušníka Policajného zboru, teda že použil lešť na vydanie čipovej karty od izby. Namietal, že svedkyňa E. ani nevedela, aký preukaz jej ukázal a kartu mu vystavila automaticky. Preto namieta aj použitie kvalifikovanej podstaty trestného činu podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona. Namietal tiež nezákonnosť prípravného konania.

12. Ide o totožné námietky aké uplatnil obžalovaný voči predchádzajúcemu rozhodnutiu prvostupňového súdu. Na tieto námietky už odpovedal odvolací súd, keď v uznesení zo dňa 3.12.2020 uviedol, že „Aj podľa názoru krajského súdu bolo z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom. Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje. Súd prvého stupňa sa správne vysporiadal aj s obranou obžalovaného, súvisiacou s nezákonnosťou dokazovania, neoprávnenosťou a nezákonnosťou trestného stíhania, nepoužiteľnosťou kamerových záznamov.“

13. Odvolací súd sa už vyjadril aj k námietkam obhajoby k nezákonnosti prípravného konania. Stotožnil sa s tým, ako sa s námietkami vypořiadal už prvostupňový súd, keď na strane 6 posledný odsek prvého rozsudku, uviedol, že „S argumentáciou obhajcu sa súd nestotožnil. Pokiaľ obhajca tvrdí, že prvotnou informáciou o skutku, na základe ktorej sa o vec začali zaujímať OČTK bol záznam z odpočúvania B. G. vyhotovovaný v inej trestnej veci, tak ide o ničím nepodloženú hypotézu. V samotnom realizačnom návrhu zo dňa 05.02.2018 sa v rámci odôvodnenia jasne uvádza, že prvotná kriminálna informácia vyplynula z vyťažovania B. G.. Pokiaľ obhajca namieta nezákonnosť zaistenia kamerových záznamov, ktoré v zmysle úradného záznamu OČTK (č.l. 10) boli zabezpečené do spisu inšpekčnej služby ešte pred začatím trestného stíhania, tak ani s touto námietkou sa súd nestotožňuje. Trestné stíhanie možno začať na podklade trestného oznámenia, alebo ex officio. Trestný poriadok v ustanovení 196 ods. 2 Tr. por. upravuje možnosť doplnenia trestného oznámenia. Ak Trestný poriadok upravuje možnosť doplniť trestné oznámenia, bolo by nelogické, aby OČTK nemohli vykonať obdobné šetrenie na potreby preverenia kriminálnej informácie, ktorá zakladá povinnosť začať trestné stíhanie z úradnej povinnosti. Ak teda OČTK na preverenie kriminálnej informácie vykonali šetrenie obdobné ako je uvedené v ustanovení § 196 ods. 2 Tr. por. a zabezpečili pri ňom kamerové záznamy, ktoré kriminálnu informáciu verifikovali, na takomto postupe nie je nič nezákonné a získané kamerové záznamy sú zákonným dôkazom. Procesný problém v tomto prípade predstavuje len skutočnosť, že o takomto vydaní kamerových záznamov pred začatím trestného stíhania nebola spísaná žiadna zápisnica, resp. táto sa

v spise nenachádza. Tento nedostatok však bol konvalidovaný dňa 27.03.2018, kedy boli (identické) kamerové záznamy dobrovoľne vydané J. K., čo svedok aj potvrdil pred súdom. Ani úvaha obhajcu o nezákonnosti kamerových záznamov s poukazom na § 17 ods. 7 zák. č. 122/2013 Z.z. nie sú na mieste, pretože priestory hotela nie sú priestorom prístupným verejnosti ako to má na mysli § 4 ods. 3 písm. j) zák. č. 122/2013 Z.z..“

14. Na rozdiel od predchádzajúceho rozhodnutia, prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, dospel k záveru, že „popísaným konaním obžalovaný ako zodpovedný subjekt naplnil všetky zákonné znaky prečinu porušovanie domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, kedy bez zákonného dôvodu a súhlasu oprávnenej osoby, teda neoprávnene, vnikol do obydľia iného, a skutok spáchal závažnejším spôsobom konania - ľst'ou s využitím omylu, ktorý vyvolal u pracovníčky recepcie tým, že sa legitimoval ako policajt. Konal v priamom úmysle, teda chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem ním chránený. Obžalovaný sa sám bez akéhokoľvek vyzvania preukázal na recepcii hotela služobným preukazom, čím využil status povolania majúceho veľký vplyv na občiansku dôveru v právny systém a spravodlivosť, a ktorého prvoradou úlohou je dodržiavať a vynucovať zákon. Pod zásterkou plnenia služobných povinností nielenže získal informácie o ubytovaní konkrétnej osoby, ale aj prístupovú kartu od jej izby, pričom následne, sledujúc výlučne súkromný záujem vykonal neoprávnený vstup do hotelovej izby. V nadväznosti súd vyhodnocoval aj materiálny znak, pričom s prihliadnutím na:

- spôsob vykonania činu (legitimovanie sa služobným preukazom pracovníčke hotela, a to bez predchádzajúceho vyzvania),
- jeho následok (ktorý bol v danom prípade poruchový – neoprávnený vstup do obydľia, kde spala ďalšia osoba),
- okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (využitie autoritatívneho statusu dlhoročného príslušníka policajného zboru, a to s vedomím a očakávaním nižšej obtiažnosti získania prístupu na cudziu hotelovú izbu),
- mieru zavinenia (priamy úmysel) a
- pohnútku páchatel'a (sledoval súkromný záujem vo vzťahu k osobe, s ktorou predtým udržiaval intímny pomer), dospel k záveru, že závažnosť konania obžalovaného bola jednoznačne vyššia ako nepatrná.“

15. S týmto záverom, s odôvodnením, prečo k nemu prvostupňový súd dospel, s jeho úvahami premietnutými aj do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd stotožňuje a v plnom rozsahu na ne poukazuje. Odvolací súd totiž v predchádzajúcom rozhodnutí vytkol prvostupňovému súdu kritériá, ktoré zohľadnil pri vyhodnocovaní tzv. materiálneho korektívu a vyslovil názor, že je potrebné odstrániť chyby pri hodnotení dôkazov, resp. pri vyvodení záveru o naplnení materiálneho znaku prečinu.

16. Aj keď obžalovaný špecifikoval svoje odvolanie tak, že ho podáva aj voči výroku o treste, konkrétne odvolacie námietky ohľadom výroku o treste nešpecifikoval (zrejme aj vzhľadom k tomu, že napádal prioritne skutkové zistenia a právnu kvalifikáciu vo vzťahu k výroku o vine).

17. Krajský súd tak konštatuje, že okresný súd postupoval správne aj pri úvahách o druhu a výmere trestu obžalovanému a uložil tomuto trest, ktorý zodpovedá všetkým zásadám pre ukládanie trestu. Okresný súd správne zhodnotil závažnosť konania obžalovaného, osobné pomery obžalovaného, charakter celkovej trestnej činnosti. Okrem už vyššie uvedeného treba poukázať na to, že obžalovaného možno označiť za osobu, ktorá viedla doposiaľ riadny život, keďže okrem prejednávaného trestného konania bol iba 1 krát priestupkovo prejednávaný. Správne zohľadnil aj dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, a preto aj odvolací súd súhlasí so záverom o tom, že uložený peňažný trest vo výmere 1.200 eur je trestom zákonným a spravodlivým.

18. Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

19. Toto uznesenie bolo v senáte prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.